

Ruhu Gdkler

Prof.Dr. Ahmet İNAM

1947 Sandıklı doğumlu. 1965 Haydarpaşa Lisesi, 1971 ODTÜ Elektrik Mühendisliđi Bölümü Mezun. 1980'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünde Felsefe Doktoru oldu. 1989'da ODTÜ Felsefe bölümünde profesörlüğe yükseltildi. Kendisi, uzun yıllardır, edebiyat ve felsefe alanında çalışmalar yapıyor. Teknoloji konusunda bir kısım görüşlerini içeren kitabı, 1993 Alamuk Yayınlarından çıktı: **Teknoloji Benim Neyim Oluyor?**

Ruh güdüklüğü insanın psikolojik bir özelliği olarak o denli düşndrtc değil. Onu bir ahlak niteliği gibi anlamalı. Ruh güdüklüğü toplum olarak bir arada yaşamak zorunda kalan biz insanların değişik biçimlerde yaşayışını cehenneme çeviren, cehennemde yaşamaktan keyif duyanları bile rahatsız eden bir sorun. Evrensel bir sorun. Kapitalist düzende, bu düzene geçmekte olan toplumsal yapılar da, bu düzenden önceki yönetim biçimlerinde de ortaya çıktığından, insanların yazıyla kendilerini antalmaya başladıklarından bu yana yazdıklarına bakarak, ruh güdüklüğü içinde barındırmamış kültürlerin hemen hemen olmadığını söyleyebiliriz.

Yine de pek tanınmış bir sorun olarak görülmüyor. İnsanlar hala yaşama sorunlarının "yukarıdan" gelecek çözümlerle, politik, ekonomik, sanatsal, dinsel dünya görüşleriyle, teorilerle, inançlarla üstesinden gelebileceklerini düşünüyorlar. Ruhumuzda hiçbir şey olup bitmeden "dışımızdaki" dünya koşulları değişecek, nasılsa biz de belalardan kurtulup, mutlu olacağız. Bireysel düzeyde de böyle düşünürüz çoğunlukla: Paramız olsa, mal mülk edinsek, falanca insanla tanışsak ya da terfi etsek, istediğimiz işe girsek, sevgilimiz bize gülmse, dünyayı dolaşsak, karnımız doysa, partimiz iktidara geçse, falanca kuruma başkan olsak, filancayla sevişsek... Hep dış koşullar...

Onlar değişmeli. Ya içimiz, içimiz hazır mı? Gülün kokusunun anlamı içimizdeki gülü koklamakla anlaşılabilir. İçi içimizle düşünüyoruz. İçimizin işimiz olmadığını, işimizin "dışarıda" bulunduğunu düşünüyoruz. İçimle meşgulüm diyemiyorum, "işimle uğraşıyorum" demek daha kolay. Ya da içimizle bir işi gerçekleştirir gibi ilgileniyoruz. İç yoksuluyuz. Sevda ki insanın içinde bahçeler kurar, onu da bir "iş" gibi yapıyoruz.

Siz hiç kendi iç güdüklüğüne şikayet eden birini gördünüz mü? Görün. Kendimi size şikayet ediyorum.

Sonra ne mi oluyor? Haramiler çıkıyor aramızdan. İçimizden. Dnekler, hainler, kendini "birşey" sananlar, ikiyüzlüler, yalancılar, hırsızlar, tembeller, ruhu çirkin olanlar, güdük ruhlular... Her yerdeler. Ailemizde, komşularımız arasında, dostlarımız, düşmanlarımızın içinde, okulda, yolda, iş yerlerinde...

Hangi ayna gösterebilir ruhumuzu, bakıp, öğrensek: Biz de mi? Nerelerimiz cüce kalmış, incelememiş, gelişmemiş, nasıl mağaralar var içimizde, ne gibi haksızlıklar? kimleri kandırmaktayız? Hangi yanımız sahte, ham, güdük?

Ve nerede ihanet halindeyiz önce kendimize, sonra topluma, insanlığa? Nerelere tutunarak, nasıl bir maske ile saklıyoruz güdüklüğümüzü?

Hakça bir düzen istiyoruz. Yoksulluk olmasın, haksızlık olmasın, hırsızlık olmasın, aldatma. Oluyor. Saldırı dışımıza. Düzene. Düzendeki insanlara. Düzen öyle bir düzen ki içimizi unutturuyor bize. İçimizin düzenini. Devlet içimizdeki devleti unutturuyor. Sabah akşam maneviyattan söz edenler, sürekli hesap yapan, içlerini unutmuş, maddi dünyanın tüccarları. Harami kol geziyor hayatlarımızın dağlarında, yollarında. İçimizdeki haramilerden kurtulamadığımız için dışımız harami dolu.

Hayatımızı tatmaktan aciziz. İçimizdeki ışığı köretilmiş bir kez. Okullar bitiriyor, kitaplar okuyor, cahil kalıyoruz. Aynı trenle yola çıktığımız arkadaşlarımız ihanet ediyor bize, trenden iniyor, davadan kaçıyor. Sevdiklerimiz yalan söylüyor. İlaçlarımız hastalık yaratıyor, doktorlarımız kötüleştiriyor, hayat öldürüyor. Yaşama sevincimiz tehdit altındadır. İçimiz kurumuştur. Sevmeyi, sevişmeyi bilmiyoruz. Sanat içimizi karartıyor. Yöneticilerimiz yönetemiyor. Eşkiya kim, eşkiyaya karşı olan kim, karışıyor.

Ruhumuz güdükleşiyor ve biz köşe dönmeye çalışıyoruz.

Ruhumuz güdükleşiyor ve biz köşe dönmeye çalışıyoruz. Dünyayı, insanları kurtarmaya çalışıyoruz. Ruhumuz kel. Merhemimiz yok.

Kendi ruh bütünlüğünü yakalayabilip, duygularını çağlayanlar halinde yaşayabillerimiz nerede? Düşüncelerini duygularıyla kaynaştırmış, bilgisini eyleme, eylemini bilgiyle birleştirerek, bıkmadan, yorulmadan, duygularımızın fırtınasında heyecanla kendilerini

gerçekleştirenler nerede? İçimiz nerede? Gönümüz? İhanet burada, kibir, iki yüzlülük, yanibaşımızda. Terör neden var? İçimizdeki terörden çıkıyor. Dışımızdaki terör. Duygularlarımızdan, düşüncelerimizden.

Güvenli ortam arıyoruz. Huzur. Bedelini çok ağır ödüyoruz. Sürüye katılarak. Herkes gibi olunca, güçlüden yana olunca, muhalefetimizi bile iktidarın istediği biçimde yaparak güvende duyuyoruz kendimizi. "Aman kavga çıkmasın" diyerek verdiğimiz ödünlerle küçüle küçüle yok olup gidiyoruz. Var olduğumuzu sanıyoruz.

Kendi ruh bütünlüğünü yakalayıp, duygularını çağlayanlar gibi yaşayanlarımız nerede?

Şikayet etmeyi bile bilmiyoruz. Kendimizi, içinde bulunduğumuz düzeni, dışımızdaki düzeni, o düzenin içimizde yansıyan yapısını tanımadığımız için, yakınlarımız birer avuntu haline geliyor. Belki benim bu yazıdaki yakınmalarım da böyledir.

Siz hiç kendi içinin güdüklüğünü şikayet eden birini gördünüz mü? Görün. Ben ediyorum. Kendimi size şikayet ediyorum. Siz de kendinizi bana şikayet edin. Şikayetleşelim. Neden şu dünya denen gezegende, ölümlüler olarak, mucizeleri yaşayamadığımızı anlayalım. Neden yaşamayı başamadığımızı, yaşama sevinci dersinden sınıfta kaldığımızı, arama, araştırma, yenileme, yenileşme dersimizin sıfır olduğunu, "heyecan duyma"dan sürekli kopya çekerek geçtiğimizi görelim.

Ruhu güdük toplum olmaktayız. Bize öğretilen bütün derslere artık girmeyeceğimi, hocalarımı da, öğrenci arkadaşlarımı da hayata şikayet ettiğimi hepimize duyururum.